

NARZEKTAĆ SIĘ (1) *vb pf*

part praet act narz(e)ktąwszy sie.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Pf od „rzektać” ‘wydawać głos’ (o ptakach) z formantem na- + się wyrażającym dosyt: My przedfię nie dufáiąc człowieká łzukamy/ A łnadź więtfzą niż w Pánu w nim nádzyeie mamy. [...] Nie ináczey gdy Sroki zá Sową lataią/ Nárzektawłzy fie dármo nie zá to nie máią. RejWiz 55.

Formacje współrdzenne cf RZEKTAĆ.

DJ